

Pro Martinu

Jaromír Nohavica

Včera jsem vyšel
proti proudu času,
na břehu pod cypřišem
jsem našel pramínek vlasů.
Čí asi byl,
jak dlouho tady leží ?
Včera jsem pochopil,
jak život běží.

Za okny mrholí,
volal jsem Tereze,
řekla, že ke mně už nevrátí,
že jsem ji posledně
nalákal na známky, následně
dostal jsem strach.
Já hlupák veliký,
všechny ty aršíky,
na nichž byl Gagarin,
prodal jsem v Pofisu,
teď na dně almary
kromě dvou dopisů
mám jenom prach.
Ach, ach.

Celou noc hrál jsem
na kytaru,
všechno, co v mládí znal jsem,
přišlo vhod i k stáru,
copak je tak
těžké pochopit,
že se bez lásky
nedá žít.

Koupil jsem kytaru v bazaru v Těšíně
a zpívám pod okny Martině
písničku o rose,
která mi na nose
v té zimě sublimuje
a kapky stékají
jak slzy po líci,
po celé ulici
slyšet je mé volání,
kdo mě zachrání,
když ani
ona mě nemiluje ?
To mě znervózňuje !
Proč se neusměje ?
Naděje ještě je !

Má malá Babeta popleta odešla do světa,
zmizela do kelu,
fláká se v Bruselu,
já tady si stelu
bez jejich pocelů
sám,
v evropskou unii spěchala,
modrou petunii

mi tady nechala,
může mi z okolí
pomoci někdo - li,
jak je ta písnička dál ?
Pan Suchý prý ji psal,
jako kluk jsem ji znal.